

Alma!

H

HANNA WESELIUS

W

Hanna Weselius

ALMA!

Romaani

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© HANNA WESELIUS JA WSOY 2016
ISBN 978-951-0-41994-6
PAINETTU EU:SSA

*Their marriage, however, was murder
He'd scream to the heavens above
"I'm writing 'Das Lied von der Erde'
And she only wants to make love!"*

TOM LEHRER, ALMA, 1965

POIKA ON NUORI, ehkä vasta kuusitoista. Hän lamsii keskikäytävää, heittäytyy rennosti penkille Ainoa vastapäätä ja alkaa saman tien tuijottaa. Aluksi Aino ei kiinnitä poikaan huomiota, ei tajua tuijotusta, ei pidä sellaista mahdollisena tapahtumana omassa elämässään, tässä bussissa nyt, kello puoli yksi yöllä. Poika tuijottaa kuitenkin herkeämättä, katsetta ei voi olla vaistomatta, ja Aino alkaa vilkuilla poikaa, ensin epäuskoisena: tuijottaako tuo minua, ja sitten vielä epäuskoisempänä: tuijottaako tuo minua noin! Kyllä, siinä vaiheessa kun bussi kurovaa kaupungin jättävälle sillalle, Aino on varma: poika tuijottaa häntä juuri noin, juuri sillä tavalla kuin mies voi tuijottaa naista nälkäisimmillään.

Aino on katsovinaan ikkunasta ulos ja näkee oman peilikuvansa, yrittää nähdä jotain sen läpi, yrittää takertua lehdettömiin puunlatvoihin ja katulamppujen valokehiin oksistoissa, pakeneviin jäniksiin, tyhjiin venelaitureihin ja mustaan taivaaseen. Heti kun ajatus herpaantuu, katse harhautuu takaisin poikaan, ja siinä poika vain istuu, lippalakki päässä, röhnöttää raajat levällään

puolimakuulla niin että koristossut sojottavat pitkällä Ainon jalkatilassa ja polvet melkein hipovat Ainon polvia. Poika katsoo Ainoa lippansa alta ja hymyilee, miten, *noin!* Alkaa naurattaa, uskaltaako sitä katsoa, miksei uskaltaisi. Riemukkaasti, riehakkaasti poika vain hymyilee. Se on iso kaunis musta poika, ei välttämättä somalitaustainen, voi olla muualtakin Afrikasta tullut, voi olla täällä syntynyt. Mutta missään tapauksessa ei vanhempi kuin kuusitoista. Nyt poika iskee silmää nopeasti, taitavasti, melkein kuin ei ollenkaan. Hymykuoppa.

Onko tämä mekko liian lyhyt? Ei pitäisi olla. Sitä voi vielä vähän nykiä alaspäin. Se peittää istuessakin melkein polvet. Länsimaiselle naiselle ihan normaali helma. Mekko ei ole vaaleanpunainen, kireä eikä kimaltava, vaan puuvillainen, tummansininen, väljästi tyköistuva, yksivärinen. Kaula-aukko ei ole liian iso. Olkapäällä on villatakki, kaulassa huivi ja sylissä kevättakki, turvallinen, takerruttava lisäkerros sylin ja maailman, sylin ja tuon pojan, välissä. Sukkahousut eivät ole kiiltävät eikä niissä ole silmäpakoja. Saappaissa on korot, mutta ne eivät ole mitkään terävät nahkapiikit vaan järkevät, vakaan kävelyn mahdollistavat korot. Tukka ei ole pörrössä. Huulipuna ei ole levinnyt. Ripsiväri ei ole valunut. Mutta onko sitä liikaa? Onko huulipuna liian kirkasta? Voisiko pojan opettajalla olla tämän väristä? *Minä voisin ikäni puolesta kevyesti olla tuon pojan opettaja.* Aino hymyilee pojalle kuin opettaja ja yrittää hymähtää toruvasti, mutta rooli ei pidä. Jumalauta, minä olen tuota poikaa yli puolet vanhempi, ja poika vain virnui-

lee, nuolaisee suupieltään, onko se makea vai suolainen? Nyt se painaa sormensa huulilleen, nostaa kämmenen eteensä tarjottimeksi ja puhaltaa. Lentosuukko. Ei voi olla totta. Aino katsoo poikaa suoraan, kysyy silmillään: *Mitä hemmettiä sinä teet?* Poika hymyilee isoilla hampaillaan, luottavaisena kuin sylilapsi ja samalla kuin onnistumisestaan varma, kaiken kokenut rakastaja, ja puhaltaa ilmaan toisen suukon. Aino ei voi muuta kuin puhaltaa takaisin. Hän antaa täysin periksi, hän kuplii ja nauraa ääneen ja katsoo poikaa ja arvaa, että hänen pupillinsa ovat nyt isot ja mustat ja imevät tuota poikaa ja tuo poika näkee sen.

Niin valaistu bussi kiittää yössä, ja siinä nämä kaksi istuvat vastakkain. Polvet ja sääret melkein hipovat toisiaan, ja he heilahtelevat mutkissa enemmän kuin olisi tarpeen, jotta polvet ja sääret osuisivat toisiinsa mukavahingossa. Ja ne osuvat. Ainon posket hehkuvat, hän painaa kätensä niille, nolostuu ja nykäisee kädet takaisin syliin, tyhjät toimettomat kädet. He pitävät tuijotuskilpailua, eivät irtaudu hetkeksikään, välillä nauravat ääneen, välillä vakavoituvat ja nuolevat toisiaan silmillään, kostuttavat ja purevat huuliaan. Miten helppoa olisi vain vähän auttaa painovoimaa bussin jarruttaessa pysäkillä ja lennähtää pojan syliin. Muka vahingossa, *voi anteeksi, eihän sinuun sattunut. Ei sattunut. Minä nousen tästä pois. Älä nouse.*

Mutta Aino ei auta painovoimaa, ei lennä tuota ihmettä vasten joka hänen edessään häpeämättömänä

on, vaan nykii helmaansa alaspäin, ja poika hymyilee kun näkee sen ja sitten koskettaa hänen polveaan omallaan aivan varovasti, niin että on koko ajan selvää että vahinko se ei ole, mikään ei ole vahinko, tämä on tarkoitettu juuri näin. *Tule sinä nainen mun mukaani, arvaatko mitä tekisin sulle jos tulisit, uskallatko arvata. Uskotko että mä osaan. Mitä kaikkee mä osaan. Haluatko. Tule. Tule.*

Sitten joku painaa pysähtymisnappia, bussi hidastaa ja poika nousee ja katsoo Ainoa ja pudottaa huuliltaan sanan. *Tuu.* Aino katsoo poikaa ja pudistaa päätään. Poika kävelee hitaasti keskiovelle selkää edellä ja hymyilee ja katsoo. Ojentaa kättään. *Tuu nyt.*

Rakastan sinua. Niin helppoa. Rakastaisin sinua. Miten minä sinua rakastaisin.

Ovi sihahtaa auki ja sulkeutuu, ja poika on poissa. Aino valuu selkänokkaa vasten, sulkee silmänsä, avaa ne, näkee bussin kattorakenteita, teknisiä osia joille ei tiedä nimiä, niidenkö kanssa hän on nyt jäänyt tähän, ilman suuta, ilman käsiä. Hän puristaa silmät taas kiinni, hengitys vapisee eikä tasaannu. Miten tuollainen voi olla olemassa. Millainen äiti on tuon kasvattanut. Millainen maitoa tihkuva, suurisuinen, leveälanteinen, keinuva-askelinen *mama Africa*. Ja kuka tuon vielä saa syliinsä. Miksi en minä, miksi en heti. Miltä se tuoksuu? Voi mikä poika. Näkikö joku?

Ja sitten Aino koskettaa pysähtymisnappia, pitelee tankoa hetken kuin kättä ja nousee pois bussista omalla pysäkillään. Asfaltti näyttää lakaistulta ja asialliselta, ja

sille täytyy näillä kosketetuilla jaloilla astua, pehmeät
jalkapohjat saappaissa, jalka kerrallaan, vaikka huimaa.
Ja bussi menee, ja katu on hiljainen, ja maailma nukkuu.

YÖLLÄ 129 TAI 230 tai 234 nigerialaista koulutyttöä katoaa.

Illalla tytöt ovat vetäytyneet koulunsa asuntolan makuusaleihin. He ovat järjestäneet varvastossunsa riveihin maalaamattomalle betonilattialle, kiivenneet kerrossänkyihinsä, supisseet hetken kiihkeitä tytönasioitaan ja vähitellen nukahtaneet. Sitten maastopukiset, kasvonsa huiveilla peittäneet miehet ovat kiivenneet mustista ikkuna-aukoista sisään ja kopsahdelleet lattialle kuin torakat. He ovat sohineet tytöt rynnäkkökivääreillään hereille ja tönineet alas sängyistä ja ikkunoista ulos. Pihalla ovat odottaneet käryvät kuorma-autot, joiden kuskit ovat virnuilleet hampaat välähdellen ja pumpanneet kärsimättöminä kaasupolkimiaan. Sinne tytöt on työnnetty kuormurinlavoille ohuissa yöpaidoissaan, ja jokaiselle lavalle heitä kiväärinperillä sohimaan ja käsiä heidän huutoon avautuvien suidensa eteen painamaan on kiivennyt kymmenkunta huivinaamaista miestä. Ja autot ovat jyrähtäneet liikkeelle ja liukuneet yöhön. Ja aurinko on noussut, ja touhukas kouluemäntä

on mennyt herättämään tyttöjään, ja varvastossut ovat olleet seinänvierustalla siisteissä riveissä, ja lattioilla on lojunut huopia, ja sängyissä ei ole ollut ketään.

*Aino lukee uutista. 234 koulutyttöä on yhä kateissa jos-
sakin Nigerian koillisosissa. 16–18-vuotiaat tytöt vietiin
Chibokin kylästä mahdollisesti jonnekin Sambisan metsän
kolkkiaan. Todennäköisesti he ovat ääri-islamistien pantti-
vankeina.*

Jossakin. Mahdollisesti. Jonnekin. Todennäköisesti.
Uutisen kirjoittaja ei näköjään tiedä yhtään mistään
yhtään mitään, mutta kuva jonka Aino näkee on kir-
kas: kun miehen kämmen painuu tytön suulle pimeässä,
siitä ei erota kuin väreilevää yötä ja silmät, niiden kiilte-
levät märät valkuaiset ja nurin kääntyvät ruskeat iirik-
set. Käden alta puristuu vähän vaahtoa ja verta. Sierai-
met laajenevat, imevät kämmensyrjää vimmatusti, henki
ei kulje, ihosta tihkuu kitkerä hiki. Pimeydessä kuuluu
moottorien ärjyntä ja sydänten pauke. Aino sulkee sil-
mänsä ja katsoo mustaa kättä, joka puristuu tytön suulle.

Kaikkien ihmisten kämmenet ovat kuitenkin vaa-
leanpunaisia, eivätkö olekin. Samanlaisia.

Aino etsii lisää uutisia. Tietoa löytyy vain vähän. Aino
näkee pitkän betonikäytävän ja kouluemännän, joka
juoksee päätään pidellen kohti rehtorin asuntoa. Kohta
rehtori porhaltaa hiekkapihan poikki koulun pääraken-
nukseen. Hän ei ole keksinyt mitään kunnollista stra-
tegiaa asian poispyyhkimiseksi, hänen täytyy ilmoittaa
asiasta tyttöjen vanhemmille. Pian epäuskoiset kyläläi-

set avaavat talojensa ovet ja astuvat pihoille. Jotkut vain huojuvat kämmenet poskillaan. Toiset säksättävät kiihkeästi porteilla ja aitojen yli, huhu kulkee tien yli, pihan poikki, naapurilta seuraavalle. Aurinko nousee korkeammalle, päivä kuumuu hehkuvaksi ja etenee hitaasti piinaten jokaista eri tavoin. *Miksi juuri minun koulusani piti käydä näin*, ajattelee koulun rehtori, rypistää otsaansa ja nostaa silmälaseja hiestä liukkaalla nenälään. *Miksi juuri minun pitäisi tietää tarkkaan montako tyttöä siellä nukkui. Kauhea vaiva ja häpeä.* Ja tuossa jonkun tytön äiti kouristuu pölyiseen maahan ja huutoitkee. *Miksi juuri minun tyttäreni vietiin*, äiti kysyy hiekalta, seinältä, seinää vasten nojaavalta muovituolilta ja taivaalta ja taivaalla kulkevalta pilvenhattaralta. *Miksi hänet vietiin, mihin, miten minä selviän tästä kauheasta, kauheasta päivästä?* Näin päivä kuluu, matelee kuin kuivuva kyynelvana hiekassa, ja pikku hiljaa tiedotusvälineisiin kulkeutuu epämääräisiä tekstinpätkiä ja sutuista kuvaa, jota ei oikein voi isosti käyttää. Parempaa kuvaa saadaan jossain meren päällä kadonneen malesialaisen lentokoneen etsinnöistä ja Koreassa kaatuneella lautalla olleiden koululaisten surevista vanhemmista, siispä niitä tuutataan sanomalehtien sivut ja uutissivustot täyteen.

Aino ei malta lopettaa vaan lukee yhä. *Alkuperäiset arviot vaihtelivat sadasta yli kahteensataan. Myöhemmin Asabe Kwambura, tyttöjen koulun rehtori, sanoi 230 tytön tulleen siepatuiksi. Jotkut sanoivat, että tyttöjä oli 234. Bornon paikallishallinnon virkamies sanoi heitä olleen 129.*

Kansainvälisen laatulehden toimittaja kirjoittaa voimat-
tomasti, että juuri tällainen Nigeria on. Aino kuvitte-
lee kuumaa, pimeää maan, jossa hiekkateiden varsien
tiheissä puskissa kihisee myrkyllisiä eläimiä. Tällainen
on Nigeria, jossa koulullinen tyttöjä katoaa yöhön eikä
kukaan edes tiedä montako heitä oli.

Aino nostaa katseensa ruudulta ja keskittyy tuijot-
tamaan makuuhuoneen seinää. Seinästä on pudonnut
maalialueita ja pakkeliä, siihen on jäänyt koloja joita joku on
vielä ajatuksissaan raaputtanut kynnellä pyöreämmiksi
ja joista betoni nyt paistaa. Osaan niistä Aino on lusi-
koinut kittiä ja tasoittanut pinnan voiveitsellä. Aino tui-
jottaa valkoista seinäänsä, tarkentaa katseensa ilmaan
ja näkee tytöt. He saapuvat Sambisan metsään aamun-
koitteessa. Taivas hehkuu vaaleanpunaisena. Tyttöillä on
jano ja heidän silmänsä kirvelevät. Miehet tönivät hei-
dät lavoilta alas ja ajavat isona nippuna lautakojujen ja
bunkkerien reunustamalle hiekka-aukiolle. Siinä tytöt
tärisevät toisiinsa takertuneina ja kiskovat yöpaitojensa
riekaleita suojakseen.

Miesten silmät kiiltävät lääkkeistä, viinasta ja val-
vomisesta, ja he aloittavat raiskaamisen. He aloittavat
reunimmaisista, heittävät maahan ja käyvät kiinni. Osa
he raiskaavat työntymällä heihin itse, yksi tai kaksi ker-
rallaan. Osaan he kirnuavat mitä käsiinsä saavat: kep-
pejä, pulloja ja kiväärinpiippuja. Tytöt makaavat elot-
tomina limassa, veressä ja hiekassa. Osa valuu kuiviin ja
kuolee. Osa virkoo ja lähtee ryömimään pakoon. Jot-
kut heistä miehet pysäyttävät nautiskellen ja lopettavat

kiväärinperillä survomalla tai ampumalla. Enimmäkseen he eivät kuitenkaan tuhlaa luoteja. He ovat tokuraisissa unissaan odottaneet tätä ja he ovat kekseliäitä, ihmisen saa hengiltä niin monin tavoin.

Muutaman tunnin kuluttua, kun aurinko on jo korkealla ja miehet ovat käyneet pensaiden takana kohtaamassa ja oksentelemassa ja juoneet lisää itse polttaamansa viinaa, he palaavat uteliaina tyttöjen luo kääntelemään heidän naamojaan esiin ja katsomaan, ketkä ovat vielä sen näköisiä että voisivat olla myytävissä eteenpäin tai muuten hyödynnettävissä. Heidät he raahaavat bunkkereihin ja paiskaavat sinne viileään varjoon, sykkivään turpeaan kipuun, tajunnan rajamaille. Sitten he menevät nukkumaan.

Kun Sambisaan koittaa ilta ja nämä ihmiset aurin gon painuessa akaasioiden ja apinanleipäpuiden taakse heräävät, he ajattelevat ja tuntevat jotain mitä muut eivät voi eivätkä halua tietää.

MITEN TÄMÄ KUVAMATERIAALI voikin olla näin huo-
noa? Ei mitään visuaalista dramatiikkaa, ei sommitte-
lua, ei kontrastia. Eikö niillä ole ammattikuvaajia siellä?
Kuka tahansa tietää, että länsimainen lukija ei pysähdy
sellaisen kuvan ääreen jossa näkyy tummia ihmisiä jouk-
kiona, josta ei voi tunnistaa mitään päähenkilöä. Juuri
sellaista kuvaa Aino nyt katsoo ja yrittää ymmärtää.

Kuvassa seisoo, Aino laskee, kuusikymmentäkuusi
pikimustaa ihmistä. Etualalle on tunkenut pikkupoikia,
kuten aina tällaisissa kuvissa. Pikkupojat ovat samanlai-
sia kaikkialla. Kaikki kämmenet vaaleanpunaisia, kaikki
pikkupojat samanlaisia. Tässä kuvassa pojat eivät kuiten-
kaan virnistele eivätkä näytä sormillaan voitonmerkkejä.
Pojat ovat vakavia, aikuisen näköisiä, ja heidän taka-
naan parveilee lauma maapallon mediasfäärin epäon-
nisimpia olentoja: mustia huivipäisiä naisia. Huivit ovat
kirkkaita, ruudullisia, pilkullisia, raidallisia, läiskikkäitä.
Naamat ovat alivalottuneita mustia reikiä värikkäässä
kuvapinnassa. Kasvonpiirteistä ei saa mitään tolkkua.
Onko näillä ihmisillä mitään piirteitä ylipäätään?

Kuvatekstin mukaan nämä ihmiset ovat kadonneiden tyttöjen sukulaisia. Siinä he tähyilevät toimittomina kuin mitkä tahansa veljet ja vanhemmat koulun pihalla odottamassa jotain: kevätjuhlan alkua tai luokkaretkibussin lähtöä. Kuvan päällä lukee: *Afolabi Sotunde/Reuters*. Afolabi parka on varmaan miettinyt päänsä puhki miten saisi tilanteesta kiinnostavan otoksen. Hän on kiivennyt matalan aidan päälle, tasapainoillut siinä yhdellä jalalla, herättänyt huomiota, kyykkinyt ja laukonut joka suuntaan, kohauttanut sitten olkapäitään ja painellut hikeä pyyhkien läppärinsä kanssa lähimpään varjoon juomaan shandyn, käsittelemään kuvan ja lähettämään sen nopeasti eteenpäin. Voi Afolabi, voi sinua. Voi teitä kaikkia.

Onko teillä mitään piirteitä ylipäätään?

NYT ON PAKKO lähteä. Aamu on taas helvetin kylmä, vuodenaikaan nähden epätavallisen, sietämättömän kylmä. Aino on herättänyt tytöt, viskonut kaapista lattialle säänmukaisia vaatteita, harjannut hiukset, tarkistanut lukujärjestykset, keittänyt kahvin ja teen, silitänyt päitä ja poskia, kaatanut maidon laseihin, paahattanut ja voidellut leivät, etsinyt juustot ja makkarat, haistanut ovatko ne vielä syömäkelpoisia, pakannut reput, tarkistanut korvat ja kynnet, korottanut ääntään, pyytänyt anteeksi, ajanut hammaspesulle, hoputtanut, niellyt kylmenneen kahvin, juossut aamutakissa ja tohveleissa avaimensa unohtaneen perään, palannut ilman avainta soittamaan ovikelloa, potkinut tohvelinsa eteisen eri päihin, vastannut puhelimeen, sopinut palaverin, seissyt oviaukossa, vetänyt kiinni repun vetoketjun, koskettanut olkapäätä, *hyvää koulupäivää, toivottavasti sinulle ei tänään eikä koskaan tapahdu mitään paha*, avannut koneen, lukenut uutiset, juuttunut Nigeriaan ja makuuhuoneen seinässä paistaviin betonipälviin, *betoni on samaa täällä ja Nigeriassa*, niellyt pahoin-

vointinsa, pukeutunut asiallisimpiin löytämiinsä vaatteisiin ja tarkastellut peilikuvaansa: valkoinen nainen, valkoisen miehen nainen, itse asiassa kahden valkoisen miehen nainen, kahden eri suuntiin juosseen valkoisen miehen kahden tyttären äiti. Hieman uupuneen oloinen, vaaleatukkainen, siniset silmät jotka punoittavat irrationaalisesta kansainvälisiin uutisiin eläytymisestä turhaan, aivan turhaan – *mitä nyt yksi naisihminen voisi kaukaisten maiden raa'alle todellisuudelle tehdä?*

Nyt on pakko lähteä. Aino istuu pöydän ääressä. Ilma tuoksuu lapsilta. Menneet lapset jättävät jälkeensä tuoksun, joka leijuu huoneissa jonkin aikaa ja sitten katoaa. Lapsiin tulee oma tuoksuensa heti vauvana. Toinen tytär on aina tuoksunut omenoilta, toinen happamammalta, kuin märältä näkkileivältä. Aino on vetänyt nenänsä täyteen niiden tuoksua heti, sairaalan vaatteissa, väsyneenä ja pöhöttyneenä ja siitä piittaamattomana, ilokaasulla pumpattuna hän on nuuhkinut vauvoja ennen kuin niiden silmät ovat alkaneet nähdä mitään, kun niiden silmät ovat olleet kuin Knausgård kirjoittaa: *mustat lyhdyt. Hämärässä metsässä*, Aino lisää. Vauva on mustasilmäinen hämärän metsän olento, kostea ja puhumaton, siitä ei tiedä mitä rihmastoja sillä on. Myöhemmällä iällä lapset alkavat muistuttaa tatteja. Ne istuvat syksyisin selät suorassa autojen takapenkeillä pipot päässä kalpeina ja vakavina, hönkivät ikkunaruuuihin huu-ruisia läiskiä ja piirtävät niihin pyörylöitä. Niiden vaatteet tuoksuvat maalta, lialta ja rihmastoilta, mutta niiden lämpimät ihot vaatteiden alla tuoksuvat edelleen

samalta kuin ne ovat tuoksuneet vauvasta asti. Tuok-sunko minä samalta kuin vauvana? Aino haistaa käsi-varttaan eikä haista mitään. Miltä Nigerian tytöt ovat tuoksuneet vauvoina? Miltä niiden tyhjä makuusali on tuoksunut aamulla? Minkä tuoksun niiden äidit muis-tavat?

Miltä tuoksuu hämärä Sambisan metsä?

Nyt on tosiaan pakko lähteä. Ja kuitenkin vielä yksi asia: Aino huitaisee nuoremman tyttären lääkärin ajanvara-usilmoituksen pöydäkulmalta ja piirtää päivämäärän ja kellonajan ympärille rinkulan, eikä hänen viivansa lopu siihen mistä alkoi, vaan rinkula jää avoimeksi. Tällä nyt lääkäriin menevällä tyttärellä oli vauvana pitkät untu-vat olkapäissä kuin pienet siivet. Muisto siivistä kuulos-taa naiivilta, joltain naisten enkelihöpinältä, sitä tuntuu lähtökohtaisesti tyhmältä kertoa kenellekään, vaikka se on totta. Aino tutkii rinkulaansa ja miettii sekunnin, pi-täisikö sen harottavat päät yhdistää väkivaltaisella suo-ralla viivalla. Miksi pitäisi. Koska maailmassa pitää olla suljettuja ympyröitä, ehjiä astioita ja pitäviä ruukkuja – *nainen on heikompi astia* – ja jos naisen tulee särö, se on käyttökelvoton. Sen voi yrittää paikata jeesusteipillä ja esirukouksilla.

Ihan pakko lähteä nyt. Aino kaapaisee laatikosta pakkausteippirullan, vetää, repii teipin poikki hampail-laan, sylkäisee suuhun revenneen palan lattialle leivän-murujen sekaan – se on niin olematon että sinne latti-aan se sekaantuu ja häviää ikuisesti, sen sylkemisestä ei

voi jäädä kiinni – ja kiinnittää lapun ulko-oveen vinoon niin, että ovesta ei viikkoon voi kukaan astua ulos näkemättä lappua vinossa ja ärsyyntymättä siitä, se on ainoa tapa muistaa tärkeät menot. Ja sitten Aino astuu rappuun, lyö oven kiinni, tarkistaa että se meni lukkoon, painaa hissin, haistaa edellisen käyttäjän hajuveden, ajaa alas, työntää auki painavan lasisen alaoven ja vetäisee unenlämpimät keuhkonsa täyteen aamuilmaa ja varpusten kylmettynyttä sirkutusta. Ovi loksahtaa lukkoon selän takana, Aino on ulkona. Miltä tuntuu vauvasta kun se syntyy, moninkertaisesti tältä.

Me olemme vain rakkautta.

Alma! on rihmastomainen, moniaalle kurkottava ja kieleltään ilmaisuvoimainen romaani taiteesta, nykymaailmasta ja niistä kriteereistä, joilla ihmisyyttä ja varsinkin naisen arvoa yhä mitataan.

Sen ytimessä on ALMA MAHLER (1879–1964), muusikko, jonka historia haluaa meidän muistavan Gustav Mahlerin vaimona. Mutta romaanin todellisuudessa on sijaa yhtä lailla maahanmuuttajapoikaa salaa tapaavalle lakinaiselle ja juorulehtien sivuilla omaa glamour-elämäänsä viettävälle viihdetanssijalle sekä niille 234 nigerialaiselle koulutytylle, jotka aseistautuneet miehet veivät mukanaan yöhön.

Hanna Weseliuksen *Alma!*
voitti Kirjan vuosi 2015 -kirjoituskilpailun.

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 419946	
	84.2	